

Ester Pujol

Editora

**Institució Cultural del CIC
Fundació Privada**

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
iccic@iccic.edu
www.iccic.edu

Segell

Publicació de la Institució
Cultural del CIC, Fundació
Privada

Direcció de la revista

Teresa Triadú

Continguts

Patrons de la Fundació ICCIC
Personal de les escoles de la
ICCIC
Col·laboradors externs

Supervisió lingüística

Linguacom, SL

Disseny i maquetació

MANEKO

Fotografies

Diàleg: Mireia Serrano

Escoles: Mireia Serrano / Dan
Costa

Persones: Anna Valls

Vincles: Abacus Cooperativa

Destacats: Marc Planas / Artur
Ribera – TOT Sant Cugat

Impressió

Winihard

Dipòsit legal

B-21561-05

ISSN

2013 – 0775 (paper)
2013 – 0783 (internet)

Edició

3.000 exemplars

Consulta

www.iccic.edu
www.raco.cat

Contacte

segell@iccic.edu

 escola
batxillerats

 escola
cicles formatius

 escola
idiomes

 escola
Barcelona

 escola
Sant Cugat

 escola
música

Sumari

03 Editorial

04 Diàleg

Conversa amb Ester Pujol

Per Teresa Triadú

12 Escoles

Biblioteca Tafanerthau – Escola Thau Sant Cugat

Per Marta Taxonera.

Biblioteca Joan Triadú - Escola Thau Barcelona

Per Eugènia Mañas.

Mediateca del CIC – CIC Batxillerats, CIC Idiomes
i Virtèlia Escola de Música

Per Eugènia Mañas

16

Persones (Alumni)

La biblioteca fora de l'escola, les
biblioteques com a professió i gaudi

*Per Anna Valls, alumni Escola Thau Barcelona,
promoció 1978*

20

Educació, societat i valors

La poesia a les nostres escoles:
Escola Thau Barcelona – Amb uns altres ulls

Per Agustí Olivares.

Escola Thau Sant Cugat – Escola i poesia

Per Ricard Bahí.

CIC Escola de Batxillerats – Parlar, escriure, ser

Per Héctor Carreño.

28

Vincles

Abacus Cooperativa

Per Miquel Àngel Oliva

30

Destacats

Presentació del llibre “Decisions
vinculants” de Marc Planas, mestre
de l'Escola Thau Barcelona.

Presentació dels nous espais de la
Biblioteca Tafanerthau de l'Escola
Thau Sant Cugat.

Editorial

Aquest darrer *Segell* del curs 2017– 2018 mostra el compromís que la Institució Cultural del CIC té amb la qualitat de l'educació des de l'humanisme.

Teresa Triadú
Direcció de la revista

Les escoles de la ICCIC són escoles que llegeixen, que ofereixen al seu alumnat i professorat un munt d'activitats, oportunitats i espais per descobrir i viure el ***gust per la lectura***. Llegir ens ajuda a interpretar la realitat i a construir el pensament.

Abans, però, hi ha tot un procés que l'Escola ofereix als infants: l'educació per la paraula. La paraula adquireix uns continguts que atenyen tots els aspectes de la vida. Més endavant arriba l'educació per la lectura, i a partir de la lectura comença la descoberta de l'escriptura. La coneixença de diferents gèneres literaris enriqueix l'expressió escrita de l'alumnat.

Al Diàleg, Ester Pujol, editora i membre del Patronat de la Fundació de la ICCIC, ens explica la importància que van tenir els llibres a la seva vida: “Des de petita els llibres eren les meves joguines: em permetien viure altres vides.” I també ens defineix la professió d'editor: “L'editor és algú a qui agrada llegir i que vol encomanar als altres la passió per un llibre.” “És un ofici per a algú curiós, amb orelles i ulls molt oberts.”

Les nostres biblioteques són parets que parlen i tenen nom propi. A través de les seves bibliotecàries, podem descobrir com són i què fan. La biblioteca Tafanerthau ha estat sempre, com diu Marta Taxonera, un espai vital de creixement i aprenentatge a l'escola Thau Sant Cugat. Una biblioteca que enguany estrena nous espais que seran tal com l'alumnat de l'Escola ha proposat a través d'un procés participatiu.

La biblioteca Joan Triadú és, segons Eugènia Mañas, una eina pedagògica per a tota la comunitat educativa de l'escola Thau Barcelona.

La mediateca vol respondre a un entorn d'aprenentatge des de tres vessants: espai d'estudi, fons de biblioteca i fons bibliogràfic. És un espai compartit per CIC Batxillerats, CIC Idiomes i Virtèlia Escola de Música.

Seguint el fil de les biblioteques, l'Anna Valls, alumni de l'escola Thau Barcelona, promoció 1978, ens parla de les biblioteques fora de l'escola i de la professió de bibliotecari. Explica com la va fascinar el món de les biblioteques la primera vegada que hi va treballar. Una trajectòria molt interessant, també, en el món de la documentació. I,

enllaçant amb el reportatge següent, comenta que li agradava molt llegir i escriure i això va fer que quedés finalista diverses vegades als Jocs Florals de l'escola. Per això va decidir fer estudis de filologia catalana.

La poesia a l'Escola ocupa el següent apartat de la revista, un gènere conegut entre el nostre alumnat des de ben petits. Podrem llegir com les escoles Thau organitzen la setmana o la quinzena d'inspiració poètica, en què la paraula i els versos envaeixen la quotidianitat de l'Escola. Les lectures de rodolins, acròstics i poemes obren una finestra immensa al món poètic.

Com deia Joan Triadú: “Sempre he tingut per bona la pràctica educativa que consisteix a escriure poesies en l'àmbit de l'aula, com a treball escolar. S'hi exercita el llenguatge i alhora se'l dignifica, que prou que convé. Però, a més a més, permet a l'alumne expressar, amb intel·ligència i un cert ordre exigit pel vers, els seus sentiments, les seves vivències i fins i tot algun aspecte del seu món interior que potser ni a ell mateix s'havia posat en relleu. Aquesta pràctica és molt positiva, doncs, des del punt de vista educatiu. I es tracta d'una pràctica pedagògica, a l'aula com totes les altres activitats, de treball escolar”.

El reportatge de l'Escola de Batxillerats del CIC ens dóna a entendre literàriament com també treballen la paraula, sigui prosa o poesia.

Els Jocs Florals que se celebren durant la diada de Sant Jordi són el màxim exponent de la producció literària de l'alumnat de les nostres escoles. És la festa de la paraula.

A l'apartat Vincles hi podem llegir un article de Miquel Àngel Oliva, director general d'Abacus Cooperativa. Ens parla del compromís amb l'educació com un compromís de futur amb la complicitat de la ICCIC.

Als Destacats tornem al gust per la lectura amb la presentació del llibre ***Decisions vinculants***, de Marc Planas, mestre de Thau Barcelona, i amb la presentació oficial dels nous espais de la biblioteca Tafanerthau de l'escola Thau Sant Cugat.

Desitgem, de nou, que gaudiu de la lectura i, també, de l'estiu.

Diàleg

Conversa amb Ester Pujol

Editora

Ester Pujol és llicenciada en història contemporània per la Universitat de Barcelona i té un postgrau en documentació. Va començar a treballar a l'editorial Columna (1994) com a correctora i, des d'aleshores, va anar agafant noves responsabilitats. Ha estat directora editorial del Grup 62 (2011-2014). La seva trajectòria professional ha estat sempre vinculada al món de l'edició, com al capdavant de Columna i de les col·leccions en llengua catalana de Planeta i Destino.

També ha estat responsable de la gestió econòmica i cultural de diversos segells editorials i de l'àrea digital d'Ebook62, Ipe62 i Foreign Rights. Actualment és assessora

editorial per a diverses institucions i autors i fa de scout editorial (cercapromeses) i editora externa per a Penguin Random House (Rosa dels Vents) i altres editorials.

És editora d'autors catalans com ara Emili Teixidor, Rafel Nadal, Xavier Bosch, Maria Barbal, Imma Monsó, Ferran Torrent, Najat El Hachmi i Silvia Soler, entre d'altres; i d'autors internacionals, entre els quals destaquen Stieg Larsson, Dan Brown, J. K. Rowling i Paul Auster.

És membre del patronat de la Fundació ICCIC des del setembre del 2016.

Teresa Triadú

Cap del Departament
de Comunicació de la ICCIC

“Des de molt petita els llibres eren les meves joguines”

Com és que una llicenciada en història contemporània acaba en el món editorial?

Per sort. La gran sort de la meva vida. Des de molt petita els llibres eren les meves joguines: em permetien viure altres vides. Les paraules, la llengua, configuren una manera de ser, també. Quan vaig acabar COU sabia que m'agradava la història i m'agradava llegir. Combinar les dues coses hauria estat genial, i la vida m'hi ha portat. La història -sobretot la contemporània- m'apassiona. És la manera de saber per què som com som, i els llibres expliquen històries. A la pràctica, quan vaig acabar la carrera d'història un amic meu, en Jordi Puntí, treballava a Columna Edicions, i em va avisar d'una baixa per maternitat. Hi vaig anar i em van agafar.

Ets nascuda a Manlleu, a la plana de Vic. Els teus primers referents literaris provenen d'aquesta terra? Quins han estat?

La llengua de la plana, genuïna i plena de matisos, és la meva. Per descomptat que Martí i Pol, el poeta de Roda de Ter, és una influència per a tots els que hi hem nascut. El llibre que em va canviar la vida, però, és *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda, que vaig llegir quan tenia tretze anys. Va ser com si algú m'ha gués tret una vena dels ulls. Encara ara recordo la sensació de “què m'ha

passat?” que vaig tenir en acabar-lo. Després vaig llegir tota la Rodoreda, seguida. Una meravella de la literatura universal; val la pena que ens en recordem. El Nobel García Márquez va dir que *La plaça del Diamant* era la novel·la més bella que s'ha publicat a Espanya després de la Guerra Civil. Tornant a la plana, he de dir que de gran he tingut la satisfacció de poder editar Emili Teixidor, des de *Pa negre* fins a *Els convidats*. L'autor que jo havia llegit de petita amb llibres com *Dídac*, *Berta* i *la màquina de lligar boira* ara el podia publicar. El món dona unes satisfaccions insospitades.

Què és ser editora?

Ui! Tens tres hores per parlar-ne? Els editors, tot i que fem veure que tenim la vanitat sota control, ens agrada molt parlar de nosaltres mateixos, de què fem i com ho fem. Un editor és algú que li agrada llegir, que no sap escriure i que vol encomanar als altres la passió per un llibre. S'ha dit que som com les llevadores i que ajudem a fer néixer els llibres. Potser una mica sí. L'ofici d'editar té dues parts molt diferenciades: la de treballar el text amb els autors i la de vendre llibres. A mi m'agraden totes dues. A vegades s'oblida la primera part, la de treballar el text, i llavors malament rai.

P

“Per mi un editor és com un malabarista que fa moure diverses pilotes alhora”

Per mi un editor és com un malabarista que fa moure diverses pilotes alhora i ha de mirar que no n’hi caigui cap a terra: mentre ha de vetllar perquè el llibre que acaba de sortir al mercat estigui ben col·locat i tingui repercussió, està llegint un original que li acaba d’arribar, decidint la coberta per a un altre llibre que té entre mans, fent una oferta a un agent literari per un llibre que vol comprar i signant un contracte amb un que acaba d’acordar. Alhora, ha de cuidar els autors, estar-ne pendent, tenir-hi contacte continuat, que no es trobin sols. Escriure és un acte solitari, i els autors i el seu talent són la nostra matèria primera. És molt divertit: si t’agrada, és el millor ofici del món. És una vocació: no pares mai de ser editor. I ja ho diuen: si treballes en una cosa que t’agrada, no tindràs la sensació de treballar. Es toquen moltes tecles i sempre és diferent, perquè cada llibre és diferent. És un ofici per a algú curiós, amb orelles i ulls molt oberts. Normalment un bon editor és un lector omnívor, i ha de ser una ombra de l’escriptor, saber suggerir millores a un text, trobar el moment adequat per fer-ho, acompanyar-lo quan escriu i quan dona el manuscrit per acabat -un dels moments més delicats, quan venen tots els dubtes-, ajudar a pensar un títol, i ha de saber ocupar-se de les circumstàncies que envolten la publicació, ser un gestor i saber de màrqueting: planificar la sortida del llibre, decidir en quin moment de l’any serà més adequat, posar un preu competitiu, etc. Tot això mentre pateix per les crítiques que poden afectar el llibre d’un autor seu i

s’alegra dels seus èxits. Viure el creixement i l’èxit d’un autor com a propi sent a les bambolines del procés. Tornant a la imatge del malabarista i les boles que mou: si en cau una, la imatge és un nyap. Cal tenir-les totes rodant, sempre.

Quin és el teu criteri a l’hora d’escollir una obra per editar? Dones més importància a qui escriu o al contingut del text?

Diria una mentida si digués que no és important qui escriu el text. Si t’arriba un original d’un autor reconegut, amb trajectòria, en principi té més números que un editor hi sigui indulgent. Primer, perquè segurament estarà més ben escrit -ni que sigui per experiència acumulada-, després per l’auctoritas guanyada i, finalment, perquè l’editor pensa que el lector el rebrà amb garantia. És allò de si Messi i jo haguéssim de tirar un penal, segurament qui faria gol és Messi, oi? Amb els autors consolidats és una mica això, tot i que alguna vegada també Messi podria tenir un mal dia. Vull dir que un bon autor segurament farà un bon llibre gairebé sempre i un autor novell ho ha de demostrar. Ara bé, tenim una certesa: un bon llibre escrit per algú desconegut sempre trobarà un editor. Potser li costarà més, però el trobarà. Pel que fa a mi, moltes vegades he estimulat autors inèdits a posar-se a escriure. Persones que penso que per com s’expressen *tenen* un llibre.

“El món editorial el veig bé creativament, però preocupat per les vendes”

Quines creus que són les característiques d'un bon escriptor?

Per a mi, un bon escriptor és aquell que t'emociona: amb una frase, amb una imatge, amb una història. És algú que té respecte pel lector, que és generós i valent. Algú que pot pensar hores i hores en la millor manera de definir la llum del matí com entra per una finestra, que lluita per trobar la paraula precisa. Que es repta a si mateix a trobar una expressió nova per dir una cosa coneguda. Mira, fa no gaire que llegia un tros de Pla (crec que era *Humor, candor...*, de l'Obra completa) i parlava d'un matí d'hivern a París. En un moment determinat, Pla diu que feia un matí fred, mentolat. “Mentolat”! se'm van obrir els ulls com taronges. En aquell moment hauria volgut ser ell. Mentolat. Impressionant, oi? Que ben definit, i que original. Un autor que m'agrada és aquell que no té por d'ensenyar-se a través dels seus llibres. El que es reserva, que es posa límits, pot arribar a ser un escriptor correcte, però no extraordinari. Hi ha alguna cosa d'heroi en l'escriptor.

Creus que el llibre imprès està en perill de desaparèixer?

No. És un perill que fa massa temps que veiem a venir. El llibre digital no substituirà el físic, el llibre de paper és un artefacte massa ben pensat. Al mercat espanyol només representa el 5% de la facturació total.

Com veus el món editorial en general? I el català?

El món editorial el veig bé creativament, però preocupat per les vendes. Això és un clàssic, però. El món editorial català té vigor i bons professionals, i el més rellevant és l'eclosió durant els últims anys d'un seguit d'editorials petites molt interessants (L'Altra, Periscopi, Comanegra, etc.), que ha diversificat l'oferta i que han donat veu a més autors. D'altra banda, hi ha un grup molt gran, el Grup 62, sota el paraigua de Planeta, amb segells de llarga trajectòria i una activitat remarcable. A part d'aquest capgròs, hi ha la col·lecció Rosa dels Vents de l'altre gran grup, Penguin Random House, i editorials mitjanes, com Ara Llibres o El Grup 9 (Angle i Cossetània). Hi ha cases importants com La Campana, i la reactivació recent de Quaderns Crema. El que necessita el món editorial català i sobretot els escriptors és tenir més presència als mitjans, que faria augmentar el seu prestigi i la capacitat d'incidència. Ve de lluny, aquest problema.

Et sembla una bona iniciativa l'aparició de noves editorials de proximitat i gairebé artesanals?

Em sembla bé. Tot el que és una iniciativa cultural honesta contribueix a donar varietat i més possibilitats de difusió a la creació. Poden contribuir a la qualitat literària? No ho crec. La qualitat no depèn de la mida de les editorials, sinó de la rigorositat i l'encert a l'hora

de triar els títols. Sí que és veritat que les empreses petites a vegades prenen riscos a l'hora de publicar gèneres com la poesia o el teatre, o autors deliberadament minoritaris, que editorials més grans no poden fer. Perquè una editorial és una empresa, també. I no tot es pot fer des d'estructures de diferent envergadura. D'una manera romàntica s'ha estès el mite que sovint una editorial petita fa llibres més bons que una de gran. No hi estic d'acord. També hi ha moltes cerveses artesanals i no totes són més bones que les de les grans marques.

Sabem que ets una gran lectora. Què acostumes a llegir? Hi ha algun llibre que hagi estat important a la teva vida?

Jo sóc una lectora eclèctica. Aquest és un adjectiu que a vegades fa urticària, perquè sembla que et vulguis fer l'interessant, però la veritat és que els meus gustos són eclèctics, molt diversos. Em tempten, sempre, els llibres darrere dels quals intueixo que hi ha veritat viscuda. Sempre necessito que em sacsegin, això sí. Ja fa temps que he perdut les manies i si un llibre no em diu res, el deixo a mitges. Ara he llegit *L'ordre del dia*, d'Éric Vuillard, l'últim Premi Goncourt. M'ha agradat tant que vaig acabar l'última línia i em vaig posar a aplaudir. Aplaudir de veritat, eh, no mentalment. Un descobriment. El llibre més important de la meua vida, ja ho he dit abans, és *Mirall trencat*, de

Mercè Rodoreda, també perquè forma part de l'educació sentimental. És la meva *primera vegada* literària. Vull dir que llegint-lo vaig prendre consciència de com un llibre pot modificar marcs mentals. És un fulletó extraordinari.

Tens alguna preferència de gènere (ficció o realisme) o de llenguatge (col·loquial o literari)?

M'agrada força tot: la ficció, l'assaig, els dietaris. La novel·la negra, també. No he entrat en el món de la ciència-ficció. El llenguatge i l'estil han d'estar al servei de la narració. Quan trobes un llibre que excel·leix en la història i en l'ambició literària, la sensació de *bingo!* és molt gran. L'estil per l'estil m'acaba avorint. I només argument, història sense voluntat literària, no em diu res: prefereixo llavors veure pel·lícules. La llengua m'agrada fluida, genuïna, rica, viva. La que fuig de barbarismes i refistolaments.

Què en penses, dels premis literaris en general? I dels escolars?

A Catalunya hi ha una anomalia respecte a altres països: hi ha una gran quantitat de premis literaris a obra inèdita. En altres cultures, els premis són a obra publicada. És a dir, s'erigeixen en valors d'obres que ja han passat pel garbell del públic. Aquí és diferent, i sovint són criticats (sobretot els grans, els que estan molt ben dotats econòmicament) perquè són vistos com una operació de màrqueting. A Catalunya partim d'una circumstància històrica que ho condiciona tot: el franquisme i la seva voluntat d'aniquilar el català i de reduir-lo a un *patois* d'estar per casa va

fer que es creessin una gran quantitat de premis a obra inèdita que permetessin els autors tenir una certa repercussió i estimular la creació. L'ideal seria que no calguessin tants premis a obra inèdita, però malauradament l'amenaça sobre la llengua catalana no cessa -ho veiem clar quan es posa en qüestió la immersió lingüística, quan sembla que el català fa nosa, quan els mitjans de comunicació en català són posats en qüestió cada dia, quan els creadors en català tenen tantes traves per trobar reconeixement a l'Estat espanyol. I no cessa perquè una llengua és un marc mental, el llenguatge és el vestit dels pensaments. Hi ha gent que prefereix que només es pensi en una llengua. Ja veig que me n'he anat cap a una altra banda... Els premis literaris han estat una bona eina; ara que hem acabat la transició i estem en una altra etapa de la història crec que mereixen un replantejament, una ordenació. Pel que fa als premis literaris escolars, en sóc molt partidària. Crec que són un esperó per a molts alumnes per posar-se a escriure amb un objectiu d'excel·lència i d'il·lusió. També són un element de diagnòstic: hi ha molts escriptors reconeguts que recorden haver guanyat premis escolars. Si tinguéssim una bola de vidre per veure el futur, qui sap quants dels nois i noies que excel·leixen als premis escolars seran els escriptors dels propers Sant Jordis.

Explica'ns el teu pas per l'editorial Columna

Hi arribo el 7 d'abril de 1994. Era divendres. És un dia que recordo com si fos ara. Hi entro per cobrir una baixa de maternitat i ja m'hi quedo. Era un moment d'expansió de l'editorial, i tinc la sort de tenir-hi dos mestres, en Miquel Alzueta i l'Àlex Susanna, que combinaven el gust exquisit pels llibres i la seva factura i el desvergonyiment comercial. Actuaven com si fóssim una cultura normal. A més, a l'equip hi havia gent boníssima: en Jordi Puntí, que va ser qui em va recomanar, en Toni Vallès, corrector, la Montse Molons, que ho sabia fer tot, des de comprar el paper per imprimir els llibres a fer un escandall per posar-los preu. Jo era una esponja i ho mirava tot, ho escoltava tot. Allò va ser un màster preciós. Per a algú que li agradaven els llibres com a mi, era un somni. Des del principi em van donar força corda, i recordo com feia informes de lectura, compulsava textos, coordinava correctors, feia fotocòpies, si convenia agafava el telèfon, acompanyava autors a fer gires promocionals per Catalunya, venia llibres a una parada per Sant Jordi, etc. De tot, fèiem de tot, i era molt divertit. Vaig agafar el gust per la tipografia amb el mestratge de l'ortotipògraf Josep M. Pujol, que componia la col·lecció de poesia i era un artista. Era un lloc ideal per aprendre molt perquè l'Alzueta i en Susanna eren -són- molt bons. Quan es venen l'editorial a Planeta, en passo a ser l'editora. Intento seguir el camí que s'havia traçat, el de combinar l'ambició literària amb la pulsio comercial.

“Faig de cercapromeses del mercat català”

I la teva tasca de directora editorial del Grup 62?

És el 2011. Ja feia molt de temps, doncs, des d’aquell abril del 1994. Haver fet tot els papers de l’auca em va ser útil per afrontar una responsabilitat com aquella. Grup 62 estava aleshores format accionarialment per Planeta, la Caixa i Enciclopèdia Catalana, i substituïxo l’anterior director editorial, Fèlix Riera, durant tres anys, fins al 2014. Va ser un moment espectacular: les diferents editorials del grup abraçaven pràcticament tot l’arc de gèneres, l’equip humà era gran, professional. En aquest moment m’allunyo -una mica massa pel meu gust- de l’edició literària (dels textos) i he d’acostumar la meua vista a una mirada més panoràmica. Va ser tan excitant! La sensació de privilegi de poder estar a prop dels autors de Proa, d’Edicions 62, d’Empúries, de Península, etc., que fins llavors havia vist més de lluny, va ser fantàstica. Vam fer campanyes molt ambicioses, no ens vam posar més límits que els de l’honestedat amb el projecte i els de ser viables. L’entrada cada matí a la seu del carrer del Peu de la Creu era una aventura diària: sabies que segur que vindria algun autor, traductor, periodista o llibreter a reunir-se amb algú de l’equip i, amb sort, pels passadissos, entre reunió i reunió, hi podries parlar i enriquir-te’n. La seu del Raval era un nucli irradiador de moviment cultural al barri. Hi vaig aprendre altres aspectes del negoci, i el repte més important va ser gestionar

un equip tan gran i els talents respectius. Va ser una etapa molt intensa, que recordo amb una certa nostàlgia. El seu final també m’ha fet aprendre, per força, no pas per ganes, el valor d’unes actituds. De conèixer que hi ha gent que et fa la gara-gara quan tens un determinat poder i que desapareix quan ja no els pots beneficiar. No puc dir que em sorprenguéssim gaire, però sí que va ser un aprenentatge. També aprens que n’hi ha uns quants que hi són sempre, a les verdes i les madures.

Actualment quina és la teua tasca en l’edició? T’has plantejat tenir la teua pròpia editorial?

Com es diu ara, després de deixar Planeta el març del 2015, he fet un *back to basics*. M’he concentrat en el que m’agrada fer: inventar llibres, buscar autors, treballar textos, buscar-los el millor agombolament possible. D’això, en dic ser assessora editorial. En realitat és ser una *editora sense editorial*. El mític editor André Schiffrin va fer un vaticini funest al seu llibre *L’edició sense editors*, en què radiografiava el sector editorial francès i americà i deia que les grans companyies editorials cada vegada més estan dirigides per experts en màrqueting i no tenen editors. Que la indústria de l’edició es quedava sense editors. El que semblava una profecia apocalíptica es va complir a molts grups grans. El meu cas seria al revés: una editora sense editorial. Quan em vaig fer noves targetes de visita vaig

pensar que no hi quedaria bé “Editora sense editorial” i per això hi vaig posar “Assessora editorial”. Faig una mica de broma, amb això. En realitat vol dir que assessoro editorials, autors i institucions en matèria de publicació. Faig de cercapromeses del mercat català per a la col·lecció catalana de Penguin Random House, la Rosa dels Vents, on hem publicat Jordi Basté i Marc Artigau, Núria Pradas, Bea Cabezas, Ricard Ustrell o Marta Romagosa. Sóc l’editora personal d’alguns escriptors catalans que segueixo molt de prop, com Xavier Bosch, Sílvia Soler o Rafel Nadal. També he assessorat altres editorials en moment puntuals, com ara Comanegra o Sembra Llibres. Pel que fa a plantejar-me la meua pròpia editorial... i tant que ho he pensat! No m’hi he posat, encara, però no ho descarto. Hi fantasiejo, penso col·leccions, formats dels llibres, quins autors m’hi agradarien, de tot. Uns llibres molt acurats formalment, gustosos, amb uns acabats delicats. De fet, sé com es dirà i tot.

A les nostres escoles donem molt valor a la lectura i a l’escriptura. Les nostres biblioteques fan una gran tasca educativa en l’hàbit lector. Creus que actualment els infants i joves tenen temps per dedicar-lo a llegir o l’estil de vida els convida a altres activitats?

És molt important la incidència de l’escola en el foment de la lectura. De fet, juntament amb les famílies, els mestres, el professorat (perdoneu que no vagi dient “els” i “les”, no crec en el desdoblament de gènere) i les bibliotecàries, són els elements més influents a l’hora de crear el gust per la lectura. Llegir conforma un marc mental i per això és tan important que els nens s’hi posin. També és clar que ara mateix tenen tants estímuls audiovisuals al voltant que és més difícil que quan nosaltres érem petits. Si jo hagués tingut mòbil, PS4 i 130 canals de televisió per veure no sé si hauria llegit tant. Sí que sé que res em produeix tant de plaer com un seguit de paraules posades una rere l’altra conformant una història. Però és que jo llegia per imaginar-me altres vides; ara podem veure tantes sèries, tantes pel·lícules... i no es tracta de demonitzar-les: l’aprenentatge audiovisual és completíssim. És important el paper que els mestres apassionats tenen a l’hora d’encomanar les ganes de llegir. Qui diu llegir, diu explicar història de l’art o matemàtiques. Si algú et parla amb passió d’un llibre és més fàcil que t’hi acostis. També és impor-

tant que els mestres coneguin bé cada alumne i puguin recomanar de manera individual a cada nen lectures diferents segons la seva maduresa.

Què representa per a tu pertànyer al patronat de la Fundació ICCIC?

Em fa molta il·lusió. Aquesta institució té molt prestigi, i la petjada del seu fundador, Joan Triadú, és d’una fondària enorme a la cultura catalana. Em fa respecte i emoció formar part d’una baula de transmissió que té repercussió en la formació de tants i tants alumnes i, per tant, de tants catalans del futur.

Per acabar, un somni. Quin seria el teu somni en el món editorial?

Jo no m’hi poso per poc. Un somni col·lectiu. Que aquest país es pugui dotar de les eines necessàries per fer arribar l’obra dels nostres creadors com més lluny millor. Per exportar talent, per crear una indústria cultural més potent, amb caixes de ressonàncies més poderoses, amb capacitat d’incidir com si fóssim normals. Això requereix la confluència de voluntats individuals i institucionals. No és difícil: només es tracta de posar-s’hi, perquè el talent dels autors ja el tenim.

Un somni més petit: el de l’editorial pròpia, aquesta que ja té nom i que potser, només potser, un dia serà real.

Moltes gràcies.

Escoles

Parets que parlen. Les nostres biblioteques

Marta Taxonera i Eugènia Mañas
Bibliotecàries

LA BIBLIOTECA TAFANERTHAU DE L'ESCOLA THAU SANT CUGAT

La biblioteca ha estat sempre un espai vital de creixement i aprenentatge de l'escola Thau Sant Cugat. És referent indispensable de múltiples projectes i activitats que s'hi realitzen o generen. A tall d'exemple en destaquem:

L'ambient de biblioteca

A les tardes, el parvulari es transforma en diferents ambients, aprofitant espais interiors i exteriors de l'escola. Cada alumne, d'acord amb els seus interessos

i motivacions, escull lliurement a quin ambient vol anar a treballar. Un cop a la setmana la biblioteca és una opció més. Els alumnes poden mirar, explicar i gaudir dels llibres que hi ha a la biblioteca. Abans de marxar gaudeixen escoltant un conte.

Els tallers d'experts

L'alumnat de sisè de primària ha de fer un taller als seus companys. Ha d'organitzar una activitat d'aprenentatge. Comparteix algun coneixement o habilitat, o bé aprofita l'ocasió per aprofundir

en algun tema d'interès personal per poder fer un taller.

El club de lectura

L'alumnat de secundària, entre 12 i 16 anys, participa en el club de lectura còmic, dirigit pel professor Bernat Gascón. Dedica el seu temps lliure a gaudir de la lectura en un ambient distès i de diàleg.

Relat de marca (storytelling)

Aula Oberta i CIC Idiomes organitzen conjuntament, a la biblioteca, l'hora del conte en anglès. Alguns divendres, a partir de dos quarts de cinc, els més petits de l'escola, acompanyats del pare o la mare, gaudeixen escoltant històries fantàstiques en anglès.

Els divendres

Els divendres, a dos quarts de cinc, la biblioteca obre les portes a les famílies que vulguin passar-hi una estona amb els fills compartint llibres i utilitzant el servei de préstec.

Tothom hi és benvingut!

La nova biblioteca Tafanerthau: procés participatiu de la nova biblioteca

El creixement que s'ha produït a l'Escola els darrers anys ha fet necessari construir un nou espai per a la biblioteca.

La participació de tota la comunitat

educativa en el disseny de la nova biblioteca l'hem vist imprescindible perquè respongui a les necessitats de l'aula i/o de la comunitat escolar. Calia fer un procés que permetés explicitar les necessitats dels usuaris, que ens ajudés a dissenyar els diferents espais i repensar els recursos que ha de preveure. Un disseny pensat des de dins de l'Escola per ser reconegut per tothom com un espai propi per adquirir i comprendre coneixements, desenvolupar la imaginació i entretenir-se.

Participar en el disseny de la biblioteca afavoreix el sentiment de pertinença a l'Escola i de retruc aporta un millor aprofitament de l'espai. En el procés han participat alumnat, professorat i famílies.

Cronologia del procés

Es va explicar el projecte a tota la comunitat educativa i es va crear una comissió de disseny de la biblioteca.

Al claustre es van tractar les necessitats i els suggeriments de la comunitat docent. A les aules, després de les reflexions oportunes, es van recollir les propostes de l'alumnat. Les famílies van poder dir la seva a les bústies de suggeriments creades per a l'ocasió.

La comissió va endreçar les diferents propostes i les va traspasar als encarregats de fer els dissenys, en aquest cas, l'alumnat de segon d'ESO. Es va fer la

impressió en 3D del projecte més ben valorat. A continuació, van passar la informació de les necessitats de mobiliari i d'estructures a l'equip directiu per incloure-les a les inversions del curs 2018-2019.

La biblioteca s'ha d'actualitzar constantment. S'ha de reforçar com un espai d'aprenentatge amb activitats de caràcter transversal a totes les àrees i matèries, que fomenti l'ús per formar l'alumnat lector de manera polivalent i amb esperit crític i orientar-lo en la recerca de la informació. També cal dotar l'espai amb els recursos necessaris per a la formació contínua del professorat.

LA BIBLIOTECA JOAN TRIADÚ DE L'ESCOLA THAU BARCELONA

La biblioteca Joan Triadú ha de ser una eina pedagògica per a tota la comunitat educativa de l'escola Thau Barcelona, tot oferint espais, recursos i activitats en horari escolar que incideixin en els continguts educatius primordials vinculats a la biblioteca: la competència informativa i la competència lectora, especialment pel que fa al gust per llegir.

Per aquest motiu el curs 2016 es va fer una anàlisi i un projecte de millora de la biblioteca sobre la base dels horitzons i de les necessitats del centre. Així, es va establir un pla d'actuació en tres fases:

Adequació del fons

Tot el fons de la biblioteca escolar, tant d'imaginació com de coneixements, es va expurgar i renovar, per oferir materials adequats per a la formació de l'alumnat. Un altre aspecte a destacar és que es va ampliar el fons amb diferents formats i matèries, com ara el teatre i l'àlbum il·lustrat, tot oferint un catàleg divers, tant de coneixements com d'imaginació, perquè els alumnes puguin fer créixer els seus gustos lectors i desenvolupar la capacitat crítica. Però no només l'alumnat és actor dins la biblioteca, sinó que ho és tota la comunitat educativa, i per això es procura oferir materials nous i de qualitat per a tothom i per a qualsevol matèria.

Adequació de l'espai

A l'espai de la biblioteca s'ha renovat el mobiliari pensant a poder crear diferents ambients, sempre amb la intenció de ser un punt de trobada per a mestres i alumnat on es puguin fer activitats de tots tipus.

Amb la nova distribució i el mobiliari, s'ha procurat que el material estigui més accessible. L'alumnat ha participat en la decoració de la biblioteca i en té cura, ja que la sent com un espai propi.

L'escola Thau vol apropar la biblioteca a tots els infants del centre i per aquest motiu es va crear una petita biblioteca al parvulari, pensada sobretot per als infants de P3 i P4. Així, els més petits de l'Escola tenen un espai amb molt de caliu i amb bons materials per gaudir-ne com a espai de biblioteca o a l'hora del conte amb la bibliotecària, o amb el seu grup classe.

Activitats de promoció de la lectura

El gust per la lectura és un dels eixos fonamentals de la competència lectora. L'objectiu de la biblioteca és oferir bons materials, en diferents suports, i diferents activitats per adquirir l'hàbit lector i que els alumnes en gaudeixin.

Així, s'han dut a terme activitats de promoció de la lectura, en què participa tota l'Escola i en què la biblioteca ocupa un paper fonamental, com ara:

Els Padrins lectors

Els Padrins lectors és una activitat instaurada fa anys a l'Escola, en què alumnes de secundària ajuden a llegir els nens més petits. El que hem volgut fer des de la biblioteca és reformular l'activitat per als alumnes de P5, ja que estan en un punt molt inicial de l'aprenentatge.

Per tant, fem una primera activitat més lúdica: els padrins amaguen paraules i frases a la biblioteca i amb els seus padrins les van trobant i llegint. Si l'alumne de P5 està molt avançat en el seu procés lector, se li ofereixen contes o àlbums il·lustrats perquè pugui llegir. Així oferim diferents possibilitats que s'adeqüin al nivell de cada lector.

Una segona activitat de Padrins lectors consisteix a il·lustrar un conte escrit per l'equip de mestres de parvulari, que regalen i llegeixen als alumnes de P5.

L'Escola llegeix

L'activitat L'Escola llegeix s'engloba dins de les activitats de Padrins lectors, en què alumnes de secundària ajuden i

“El gust per la lectura és un dels eixos fonamentals de la competència lectora”

“L’activitat Xocolata i poesia s’engloba dins de la Setmana de la inspiració poètica.”

engresquen a la lectura a l’alumnat de cycle infantil i primària. És una activitat extraordinària que es fa un sol dia i que té la finalitat que els nens més petits, que estan en la seva primera etapa lectora, vegin com els nens grans han assolit totalment la lectura. Durant una tarda, els alumnes de primer de secundària llegeixen i comparteixen àlbums il·lustrats amb alumnes de P5 i primer i segon d’EP. Els alumnes de secundària trien i preparen la lectura a l’aula. El dia de l’activitat busquen un lloc tranquil i llegeixen els àlbums amb els seus companys.

Xocolata i poesia

L’activitat Xocolata i poesia s’engloba dins de la Setmana de la inspiració poètica. És una activitat extraordinària que es fa en un sol dia, i té la finalitat que els nens més petits entenguin la poesia i en gaudeixin d’una manera vivencial.

Els alumnes de segon d’ESO regalen dues paraules inspiradores -que ells han triat, escrit i decorat- en dos pape-rets, dins d’una xocolatina, als alumnes

de P5 i primer i segon d’EP. Tot això es fa després d’un recital poètic. Els de secundària no només regalen la xocolatina sinó també la seva vivència personal tot compartint amb els seus petits companys la seva relació amb la lectoescriptura i, en aquest cas concret, amb la creació poètica.

No ens volem oblidar de les activitats diàries i constants que creen hàbits, com ara sentir contes a la biblioteca durant l’hora del conte, les recomanacions de llibres entre iguals, els bibliotecaris o l’espai de biblioteca per als més petits, activitats que van creant pòsit i que van fomentant i alimentant l’hàbit lector, tan important per al desenvolupament dels nostres infants.

LA MEDIATECA DEL CIC - CIC ESCOLA DE BATXILLERATS, CIC ESCOLA D’IDIOMES I VIRTÈLIA ESCOLA DE MÚSICA.

Adaptant-nos als nous reptes

La mediateca vol respondre a la definició de biblioteca com a entorn d’aprenentatge des d’una triple vessant: com un espai adequat per a l’estudi i l’apre-

nentatge, que ofereix els recursos de qualitat necessaris i amb un equip de persones que el dinamitzen.

És una biblioteca central que dona servei a l’Escola d’Idiomes, l’Escola de Batxillerats i Virtèlia i, per tant, ha de respondre a les necessitats de totes les escoles.

El fons de la biblioteca, ampli i acurat, és de 12.524 registres. D’aquests, 1.944 són pel·lícules o documentals en cinc llengües diferents que acompanyen l’aprenentatge d’idiomes. El fons bibliogràfic consta de 9.843 llibres, dels quals 4.336 són llibres de ficció i 5.475 són llibres de coneixements.

El curs passat ens vam plantejar quines eren les millores a curt termini a realitzar i vam observar un canvi d’hàbits en els usuaris. D’una banda, els alumnes de batxillerat la utilitzaven més hores i, a més, solia tenir la necessitat de treballar compartint dubtes amb els seus companys. De l’altra, els alumnes d’idiomes demanaven que la mediateca fos un complement a la seva formació.

Per aquest doble motiu, durant el curs passat es va reorganitzar la distribució del mobiliari, amb l’objectiu d’obtenir un espai més ampli i diàfan que oferís l’oportunitat d’adaptar-nos a les noves i diverses necessitats de l’alumnat.

A més, durant aquest curs, s’ha instal·lat un envà mòbil que permet tenir dues aules d’estudi o bé una única aula molt més àmplia. Tots dos espais estan equipats amb ordinador, projector, pissarra, taules mòbils i cadires que es poden apilar.

Noves activitats a l’Escola d’Idiomes

Per al curs vinent i durant els cursos d’estiu, aquesta nova distribució permetrà fer servir les sales com a aula i també ens donarà l’oportunitat de fer activitats formatives però des d’una vessant més lúdica: activitats com els *scapes rooms* -on els alumnes practiquen l’enginy però sobretot *speaking*-, jornades de jocs de taula -on amb diferents grups d’idiomes participaran d’aquesta proposta- i activitats com el relat de marca (*storytelling*) -que es diri-

geix a l’alumnat més petit i a les seves famílies-, així com la visualització de curtmetratges i el debat posterior.

Persones (Alumni)

La biblioteca fora de l'escola. Les biblioteques com a professió i gaudi.

Anna Valls Pasola

Directora del Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques. Institut del Teatre

“Les biblioteques són una part molt important de la meva vida”

Quan Teresa Triadú em va trucar per proposar-me un article per a la revista que volien dedicar a les biblioteques i als Jocs Florals, vaig sentir una alegria immensa, en primer lloc perquè les biblioteques són una part molt important de la meva vida i, en segon lloc, perquè Sant Jordi i els Jocs Florals van ser durant els meus anys al Thau un dels dies més importants de tot el curs.

Quan jo estudiava, encara no teníem les magnífiques biblioteques que ara teniu i per tant la meva professió no va estar influenciada per l'Escola, però, quan fa pocs anys vaig veure la biblioteca de l'escola Thau de Barcelona, vaig pensar que potser si l'hagués tingut hagués elegit directament els estudis de biblioteconomia i documentació en el moment d'entrar a la universitat. M'agradava molt escriure i llegir, i quedar finalista diverses vegades als Jocs Florals em va fer decidir pels estudis de filo-

logia catalana, amb l'objectiu de ser, o bé professora de llengua catalana, o bé correctora o editora.

A mitjan primer curs de la universitat, em van oferir feina en una biblioteca especialitzada en medicina. Es tractava de guardar llibres i fer fotocòpies, i l'horari, de tarda, era compatible amb els estudis, així que vaig acceptar la feina sense saber res, mal m'està dir-ho, de biblioteques. Per tant, que jo hagi dedicat tota la meva vida laboral fins ara a les biblioteques ho dec a un pediatre que formava part de l'equip de direcció de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, la qual, als anys vuitanta, tenia una increïble biblioteca especialitzada en medicina dins l'edifici del Col·legi de Metges de Barcelona.

El món de les biblioteques em va fascinar. Vaig aparcar temporalment els estudis de filologia per poder estu-

diar biblioteconomia i poder treballar ben aviat en biblioteques, i vaig deixar enrere la idea de ser professora de català o editora.

Aprofitaré, per tant, l'espai que em proposa la revista per parlar-vos de les diferents feines en què els bibliotecaris som bons professionals, i us explicaré breument la meva trajectòria en l'interessant i desconegut, per a molts, món de la documentació, i de com he gaudit i segueixo gaudint de la meva professió.

Qui som i què sabem fer els bibliotecaris

El primer que voldria comentar-vos és el nom pel qual ens reconeixem, que a vegades nosaltres mateixos volem obviar perquè ens sembla que ens encasella i ho fa de manera negativa. Les tecnologies de la informació i la comunicació han canviat molt la nostra feina -com tantes altres- i han obert

nous perfils; abans la majoria dels bibliotecaris treballàvem a les biblioteques, però ara no és així. Els nous àmbits on treballem han fet aparèixer nous noms per a la mateixa professió, alguns sectors prefereixin anomenar-se documentalistes, gestors de continguts, arquitectes de la informació, etc. De fet, a vegades jo mateixa tinc dubtes quan em pregunten quina és la meua professió, i sempre dic bibliotecària, però afegeixo ràpidament “però no faig de bibliotecària, no treballo en una biblioteca, no atenc usuaris, sinó que coordino, planifico, lidero projectes, sé moltes coses de bases de dades, de digitalització, de gestió del coneixement, d’avaluació de serveis, etc.”. I quan ho acabo de dir sempre penso que un metge que dirigeix un hospital o que fa estudis diria “sóc metge, però...”, o no li caldria aclarir que potser no té pacients, que potser només organitza serveis, que potser investiga o fa estudis epidemiològics.

Reivindico que hauríem de mantenir el terme *bibliotecari* però que hem de saber explicar què sabem fer, quins són els nostres punts forts i quin valor podem aportar a les organitzacions. La professió de bibliotecari abasta, com he dit, perfils professionals força diferents. El que ens caracteritza i defineix és que som experts en tractament d’informació, i per tant tenim des del perfil del bibliotecari més tradicional -tot i les diferències entre biblioteca pública, universitària o especialitzada-, fins al de documentalista, gestor del coneixement, administrador de webs, dissenyador del sistema d’informació d’una empresa, formador en tècniques documentals, especialista en informació empresarial, etc., tot i que massa sovint una part d’aquests nous perfils són coberts per professionals provinents d’altres estudis. Aquest fet fa temps que preocupa a la professió, al col·legi professional i a les facultats que imparteixen els estudis de documentació, però crec que no trobem la manera

adequada de canviar la percepció que la societat té de nosaltres, i seguim sent una professió identificada sobretot amb les biblioteques i, actualment, a més a més, no gaire motivadora per als joves que entren a la universitat. Així que jo aprofitaré l’article per comentar-vos alguns dels perfils en què treballem i som bons professionals, que, a més, em semblen molt interessants.

El bibliotecari tradicional.

A les biblioteques petites, un bibliotecari pot exercir gairebé totes les tasques que es porten a terme, ja que els llibres s’han de seleccionar, comprar, catalogar, etc. El treball de cara al públic és una tasca més de les que portem a terme els professionals de la documentació. En l’atenció al públic, el més important és l’assessorament, que té l’objectiu de proveir l’usuari de la informació que necessita, sigui amb fons de la biblioteca, amb col·leccions digitals o amb informació que no es troba a la biblioteca.

El bibliotecari expert en la cerca d’informació.

Els bibliotecaris som experts en la cerca d’informació. Aquesta funció va més enllà del Google, ja que cal dominar les cerques als catàlegs de les biblioteques i a bases de dades especialitzades, entre d’altres. No sé si us sonen els operadors booleans, però són molt útils per obtenir bons resultats amb poc “soroll” (és a dir, amb pocs resultats no pertinents). El bibliotecari expert en la cerca d’informació coneix les fonts fiables d’informació dels diferents àmbits i pot ajudar a identificar-les, pot assessorar sobre les revistes de més prestigi i pot cercar la millor informació, que no és cap altra que la que l’usuari necessita, ni més ni menys.

Per fer-ho, és molt important concretar per a què vol la informació, ja que no és el mateix un treball de recerca, un article de divulgació o una tesi doctoral; de quin àmbit geogràfic li interessa, quins idiomes pot llegir, des de quan vol la

“Un bibliotecari pot exercir gairebé totes les tasques que es porten a terme”

“Des de fa pocs anys en gaudeixo sobretot per escollir lectures de ficció.”

informació, quina informació ja té, per a quan la vol i en quin format la vol, i si està disposat a pagar per la informació, perquè no sempre la informació és gratuïta. La recerca de certa informació no és sempre fàcil, no sempre es troba a la xarxa, a vegades és com un joc de pistes... Un bon expert no iniciarà mai la recerca sense l'entrevista que li permetrà obtenir tota la informació que li garantirà un resultat de qualitat.

El bibliotecari que proveeix de continguts els catàlegs, els blogs i els webs.

Proveir de continguts catàlegs, webs o portals té una part òbvia, que és introduir les dades dels llibres o dels articles, però hi ha una part no sempre tan òbvia que és la indexació mitjançant paraules clau o descriptors que permetin a l'usuari trobar allò que busca. Molt sovint els títols dels llibres, de les pel·lícules o dels articles dels blogs no aporten prou informació del que són i contenen. Quan escrius una paraula

en un cercador, els resultats són fruit no només de les paraules del títol del document, sinó sobretot de les paraules clau i dels descriptors que els tècnics han afegit perquè els resultats siguin bons, i no sempre és fàcil saber quines paraules preferiran els usuaris. Alguns dels serveis en què la indexació està fent canvis importants és en els portals de pel·lícules. Tradicionalment les pel·lícules es classificaven per comèdies, drama o aventures, però actualment potser és millor que també les puguem recuperar per “vull riure” o “tinc ganes de plorar”, i si el bibliotecari ho ha previst podrem trobar-les.

El bibliotecari que cataloga el document, la carta, el dibuix o el blog en un catàleg bibliogràfic.

S'assembla al perfil anterior, però tot està més reglat; les paraules per descriure el document normalment estan dins un llistat de matèries tancat que facilita trobar tots els documents d'un tema. La persona que cataloga

distribueix la informació en camps o metadades perquè a partir d'això puguem fer cerques per autors, per títols, per anys, per matèries, etc. I també els dona un codi (el número que veieu al lloc) per situar-lo físicament a la biblioteca. El codi que li donem és fruit d'un sistema universal que permet que els llibres s'agrupin físicament per temes, que s'utilitza a la majoria de biblioteques del món.

El bibliotecari formador en habilitats informacionals.

Una tasca importantíssima és formar joves i adults competents en la cerca i l'anàlisi d'informació. Crec que aquesta competència hauria de ser proveïda als joves pels bibliotecaris de les biblioteques escolars, i als adults, pels de les biblioteques públiques o de les universitats i centres de recerca. Si aconseguim formar joves competents en la cerca d'informació, l'anàlisi i l'avaluació d'informació, els haurem donat uns coneixements que els seran útils per a molts

aspectes de la vida. Els alumnes haurien d'acabar la secundària i sobretot el batxillerat sent capaços de cercar informació fiable als catàlegs i a Internet.

El bibliotecari que compra llibres, revistes, recursos digitals, etc.

No és fàcil fer créixer les col·leccions de les biblioteques de manera equilibrada i que responguin a les necessitats dels usuaris. Per exemple, una biblioteca pública ha de tenir llibres de totes les matèries i que no estiguin obsolets (en ciència i tecnologia cal vigilar molt perquè en determinats aspectes els llibres poden quedar obsolets en pocs anys), de tots els punts de vista (és a dir, no seria correcte només tenir llibres de psicologia psicoanalítica o llibres d'història escrits per autors marxistes), sense arribar a un nivell massa alt d'especialització (perquè aquest nivell és cobert per les biblioteques universitàries i especialitzades).

El bibliotecari gestor del coneixement i arquitecte del coneixement d'una organització.

Sistematitzar i crear els circuits perquè el coneixement d'una empresa estigui disponible al màxim i que no es perdi, té un valor incalculable. Moltes empreses ho saben i tenen un cap per al sistema d'informació i capitalització del coneixement. El bibliotecari pot dissenyar el sistema d'informació i promoure activitats que contribueixin a la transferència del saber i del saber fer.

El bibliotecari expert en informació empresarial.

És un expert en cerca d'informació, però a més tracta la informació per ajudar l'empresa per a la qual treballa a prendre decisions. Ha de conèixer els objectius estratègics, participar en la identificació dels indicadors clau per poder presentar informació periòdica sobre l'evolució de l'empresa i sobre l'entorn i la competència que permeti prendre decisions adequades.

On he treballat i quins perfils he desenvolupat

La meua trajectòria professional ha estat lligada sempre a les biblioteques especialitzades i universitàries, i des de fa pocs anys també als arxius i museus. De les biblioteques públiques, només us en puc parlar com a usuària.

Com he explicat, vaig començar a treballar en una biblioteca especialitzada en medicina. En aquesta primera feina hi vaig romandre cinc anys i, a poc a poc, tot i que la meua feina principal eren les fotocòpies (se'n feien moltes perquè no existien els escàners, ni les revistes digitals) i anar a buscar llibres i revistes al magatzem, vaig poder començar a fer tasques de més valor, però no puc pas dir que treballés de bibliotecària. Just a punt d'acabar els estudis em vaig presentar a un procés de selecció per a una biblioteca també especialitzada d'un centre de formació adscrit al Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. Em van

contractar i durant cinc anys vaig *crear* la biblioteca, perquè no existia. Calia comprar i comprar, crear col·leccions equilibrades de temes com ara presons, mediació, dret penal, etc. Va ser tot un repte, i vaig aprendre gràcies al suport dels psicòlegs, llicenciats en dret i criminòlegs que hi treballaven. A més, catalogava (amb un catàleg ja automatitzat), atenia usuaris, feia reculls de premsa, etc. Un dels projectes capdavanter i de més èxit va ser una magnífica videoteca, que ara no tindria cap sentit però sí que en tenia a mitjan anys vuitanta.

Al cap de cinc anys, un col·lega de la professió va animar-me a presentar-me a un procés de selecció a la Universitat Politècnica de Catalunya per a la biblioteca de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Camins, Canals i Ports, i vaig passar dels llibres de justícia i presons, als de canals, càlcul numèric, física, resistència de materials, etc., i a més vaig començar a exercir un nou rol, el de cap. Seguia atenent usuaris, i fins i

tot decidint compres, però ja calia organitzar, planificar, avaluar serveis. Va ser un moment en què que vaig aprendre molt sobre avaluació de revistes, ja que ens va caldre reduir el pressupost un 35% i per tant calia donar de baixa molts títols de revistes i fer-ho de la millor manera, que era identificant les que aportaven menys valor per al major nombre de professors. Aconseguir-ho va ser un altre gran aprenentatge: objectius clars, coneguts per tothom, transparència i dedicació.

I una altra vegada cinc anys després vaig tenir la sort de poder liderar el nou projecte de la primera biblioteca de Campus de la mateixa universitat. La biblioteca del Campus nord que havia d'integrar tres biblioteques ja existents: la que jo dirigia, la biblioteca de Camins, amb la de Telecomunicacions i amb la d'Informàtica. Repte nou, tasques noves. Durant un any vam seguir ben de prop el projecte arquitectònic per a un nou edifici de 6.000 m² que havíem

d'intentar que fos molt pràctic i confortable, i sobretot que el disseny estigués al servei de les nostres necessitats, no al servei dels premis d'arquitectura. Seleccionar i comprar mobiliari, a la vegada que planificàvem la integració de tres col·leccions de llibres i revistes -que teníem duplicades amb codis diferents- i de tres equips amb cultures organitzatives diferents malgrat pertànyer a la mateixa universitat.

Dirigir un equip de més de 30 persones va fer-me veure que els estudis de biblioteconomia no m'eren suficients per a la gestió i vaig complementar els cursos de formació contínua de direcció d'equips, motivació, avaluació de serveis i gestió de la qualitat amb un postgrau de gestió i planificació de biblioteques i, més endavant, pel gran canvi sofert per les TIC, amb la llicenciatura de documentació. En aquesta etapa vaig aprofundir especialment en la gestió i la sistematització del coneixement del personal perquè revertís a l'organització.

Deu anys més tard vaig rebre l'oferiment de liderar un procés de canvi al Centre de Documentació i Museu de les Arts Escèniques de l'Institut del Teatre. De les enginyeries al teatre, dels llibres i les revistes científiques als vestits de la Margarida Xirgu i l'Enric Borràs, als esbossos escenogràfics, titelles, manuscrits d'obres de teatre del Segle d'Or i de Guimerà, etc. I uns reptes ben diferents, un equip de persones més reduït, fons i col·leccions immenses en quantitat i qualitat poc conegudes i que era urgent difondre a la xarxa. Visiteu el web (www.cdmae.cat) d'un centre singular d'arts escèniques: biblioteca docent, més biblioteca històrica, més arxiu, més museu..., i veureu un altre aspecte de la professió més relacionat amb els arxius i museus.

I les biblioteques públiques?

Com heu vist, mai no he treballat en una biblioteca pública, i només us en puc parlar com a usuària. Des de fa pocs anys en gaudeixo sobretot per

escollir lectures de ficció. La impossibilitat de guardar més llibres a casa hi ha ajudat. Quan algú em recomana un llibre, m'apunto l'autor en una nota al mòbil, per ordre alfabètic. I quan no tinc lectura passo per la biblioteca que em queda més a prop de casa o alguna que em trobo de camí de la feina fins a casa, i començo un recorregut per tota la ficció que, totes, tenen magníficament ordenada per ordre alfabètic dels autors. Obro les notes del mòbil i em vaig aturant als prestatges on hi ha els llibres dels meus autors preferits o recomanats. Com que darrerament el que més m'agrada és llegir novel·la negra, recorro els prestatges cercant si ha arribat alguna cosa nova o em queda alguna cosa per llegir de Camilleri, Connelly, Cornwell, Grafton, James, Burke, Nesbo, Indridason, Leon, Mankell, Markaris, Sjöwall i Wahlöö, Vargas, Verdon, etc. A vegades també repasso els prestatges de cuina (els que porten al lloc el codi 641, i recordeu que és un codi molt generalitzat i per tant a totes

les biblioteques tindran el mateix!) o dietètica (codi 613.3).

Fins aquí el que volia explicar-vos sobre les biblioteques i com són part de la meua vida. Espero que després de llegir-me no torneu a pensar mai més que els bibliotecaris llegim molt mentre esperem que vingui un usuari i que la nostra feina és avorrida!

La poesia a les escoles de la ICCIC

ESCOLA THAU BARCELONA – AMB UNS ALTRES ULLS

Agustí Olivares
Director

Al llarg del curs, el vers i la metàfora es van fent presents a l'escola Thau Barcelona amb activitats diverses que conviden el nostre alumnat a mirar la quotidianitat amb uns altres ulls.

Una d'aquestes activitats ha estat la celebració de la setmana d'inspiració poètica, que enguany ha coincidit amb la segona setmana del mes de març. Durant aquests dies, abans de començar les classes, mestres i professorat han llegit als seus alumnes versos d'escriptors d'arreu del món. La poesia és també l'art de dir-la i, doncs, recitar poesia demana aprendre a afinar l'oïda i assaborir la veu vellutada dels rapsodes.

D'altra banda, com que la Lluna ha estat sempre una font d'inspiració per als lletraferits, una lluna de cartró ha viatjat per l'Escola i els poetes, petits i grans, que l'han contemplada, hi han escrit versos tot embolcallant-la amb els seus

textos. Ara reposa, esgrafiada, al replà de l'escala vidrada de primària.

La poesia ha estat també un dels plats servits en el xeflis poètic que l'alumnat de segon de secundària ha ofert als més petits, obsequiant-los amb xocolata i paraules boniques. I, posats a arriscar, ens hem aventurat en un nou àmbit on la poesia hi té també molt a dir, el digital: l'alumnat de cinquè ha jugat virtualment (i poèticament), desdibuixant l'aire, amb els mots de poemes visuals programats amb Scratch.

La tertúlia literària que el poeta Carles Duarte ha tingut amb l'alumnat de quart de secundària ha estat un exercici exquisit per conèixer de primera mà la vida d'aquest escriptor excepcional, que va acompanyar-nos com a escriptor invitat en els Jocs Florals la diada de Sant Jordi del curs passat.

Els Jocs Florals que celebrem cada any a l'amfiteatre són, precisament, la festa gran de la poesia a l'Escola, la festa que culmina el treball de mestres, professorat i alumnat desplegat al llarg del curs entorn seu. Els nens i nenes hi

troben el mateix estímul per a la creació poètica que segles enrere hi trobaren els poetes que concorrien a les festes de la Gaia Ciència instituïdes al segle XIV pel rei Joan I o als Jocs Florals que ens va retornar el romanticisme el 1859.

D'acord amb el lema d'aquells Jocs del vuit-cents, "Patria, Fides, Amor", es concedeixen també a l'Escola tres premis: l'Englantina d'Or, a la millor poesia sobre les tradicions catalanes; la Viola de Plata, a la millor composició sobre els valors i l'humanisme cristià, i la Flor Natural, a la millor composició de tema amorós. A més, tal com s'establia en el reglament d'aquells Jocs, atorguem el títol de Mestre en Gai Saber al nen o nena que, al llarg de la seva escolaritat, obtingui tots tres premis.

**ESCOLA THAU SANT CUGAT –
ESCOLA I POESIA**

Ricard Bahí
Director

Són indestriables els mots *escola* i *poesia*. Des dels orígens, la nostra Institució i la poesia han estat estretament units. La poesia esdevé a l’Escola un instrument tan potent de transmissió de vivències i emocions que infants i joves la viuen d’una manera natural i habitual en la seva manera d’expressar-se.

Sense perdre de vista que la sensibilitat és un dels eixos de treball de l’Escola, la presència de la poesia es reflecteix a tothora. Aquesta sensibilitat es fa palesa en la quinzena d’inspiració poètica, entra a les aules i es passeja com una alenada fresca per tots els espais de l’Escola; un menú poètic aplega diverses propostes de treball amb la finalitat que del gaudi de viure-les sorgeixi el desig d’escriure; una empenta que faci vessar mots en forma de versos.

La poesia té un alt component sensorial: les imatges, les olors, la sonoritat..., fomenten la imaginació, creen espais i formes, lligams, compromisos. La poesia és un acte creatiu amb un alt component lúdic. La paraula pren força i el silenci, significat. El joc amb les paraules, completar o refer versos, fer-ne glossa de poemes ja escrits...

Rodolins, acròstics i haikus

Són tan diverses les formes de què la poesia es pot vestir! El rodolí, amb la seva musicalitat que convida a la cantarella, que diverteix els més menuts, però també els que no ho són tant. Formes més elaborades en què els mots guanyen força i els girs ens fan embadalir, ens fan sorprendre els acròstics, i els haikus, amb la seva sensibilitat oriental.

No pot haver-hi poesia sense poetes

És evident. Aproximar-nos als poetes. Des dels de sempre: Salvador Espriu,

Joan Salvat-Papasseit, Joan Brossa, Jacint Verdaguer, Josep Carner... Als més actuals: Joan Margarit, Lluís Calvo, Àlex Susanna, Celdoni Fonoll, Vicenç Llorca, Carles Duarte, Joan Vinyoli, Lola Casas... Des dels d’aquí i els d’allà: Federico García Lorca, Antonio Machado, Rafael Alberti... Fins als poetes que s’han treballat com a escriptors de l’any: Joan Alavedra, Marià Manent, Miquel Desclot, Joana Raspall, Miquel Martí i Pol, Pere Quart, Joan Maragall, Tomàs Garcés...

Els Jocs Florals de l’Escola

Cada any per Sant Jordi celebrem els Jocs Florals. Tot l’alumnat, des de P5, han escrit els seus treballs poètics en format lliure. Els docents realitzen una primera tria i, posteriorment, el jurat dictamina quins són els guanyadors i els finalistes. L’amfiteatre Joan Triadú, amb gairebé tota l’Escola, s’omple de gom a gom, s’escampen els versos guanyadors davant de tot aquest públic i davant del jurat, presidit per un escriptor que en acabat adreça unes paraules a tot el

públic. La poesia acompanya les roses. I els versos posen en relleu la diada de Sant Jordi.

Els poemes guanyadors de secundària, els presentem al premi de poesia Gabriel Ferrater de Sant Cugat del Vallès, en cada edició del qual hem tingut l’oportunitat de recollir diversos premis.

I encara més... donar veu als poemes

La poesia té la virtut de ser vida, i aquesta s’adapta al món canviant que vivim. Gaudir d’una audició de poemes, o de recitar-ne, donant força o delicadesa als mots. En aquest sentit les tecnologies també tenen alguna cosa a dir: ens trobem amb experiències de poesia augmentada en què la paraula, la música i l’art caminen agafats de la mà, o el coneixement d’autors com Joan Brossa, fent un treball basat en la poesia visual.

“Una poesia és escriure
els sentiments, damunt
d’un mar de pintura
blanca”

*Poesia (fragment) de
Marina Arqué, 6è d’EP
(2012)*

**CIC ESCOLA DE BATXILLERATS -
PARLAR, ESCRIURE, SER**

Héctor Carreño
Professor de llengua castellana

Quan Teresa Triadú em va encomanar l’escriptura de l’article que ara llegiu, vaig pensar que no sabia ben bé què explicar, què dir, vaig pensar que les paraules, precisament allò del qual he de parlar, s’embarbussarien entre si i, entortolligades, corpeses i a peu canviat, rodolarien com mots sense sentit cap a l’abisme. Però tot just aleshores hi vaig caure i vaig adornar-me que només havia de guiar-vos, de conduir-vos, de menar-vos rere els

passos del que, ploqui o nevi, faci sol o l’ombra dels núvols ens cobreixi d’incerteses, fem dia rere dia en l’exercici del nostre mestratge, sense defugir mai el repte de ser millors en el que fem, però, sobretot, millors en el que som: parlar, escriure, ser. Ho deia Ludwig Wittgenstein quan pronunciava un dels seus aforismes més universals i, per què no, també més oportuns: “Els límits del meu llenguatge són els límits del meu món.”

La paraula, on rau i se sustenta la poesia, el bressol del vers i la rondalla, la dissecció precisa d’un argument, el prospecte d’un medicament, l’última entrada d’un mot al diccionari i l’exclamació roent d’un pare veient el seu fill rere una pilota que travessa el carrer, tot això i molt més, però a la fi, la paraula, com essència de tot allò que ens fa ser humans, és un dels eixos vertebradors d’aquesta escola. Tots, sense excepcions, som responsables de vetllar perquè els nostres alumnes siguin capaços de convertir-la en molt més que una eina qualsevol, precisament

“A l’Escola de Batxillerats del CIC treballem la paraula, sigui prosa o poesia”

perquè no ho és, perquè és, cal recordar-ho, tan important com el teixit que ens uneix als altres; perquè és com el fil invisible que ens ha cosit i recosit per fer, de l’un, un tot; perquè és el que ens pot esperonar o enfonsar, o fer plorar o riure, perquè és la manera que tenim els humans de posar-li algun límit a allò del tot inabastable.

La paraula, àdhuc, sense dubtes, la poesia:

Cridem qui som i que tothom ho escolti. I, en acabat, que cadascú es vesteixi com bonament li plagui, i via fora, que tot està per fer i tot és possible.

“Ara mateix”, *L'àmbit de tots els àmbits*
Miquel Martí i Pol (1982)

A l’Escola de Batxillerats del CIC treballem la paraula, sigui prosa o poesia, des d’on ens és possible i, de vegades, des d’on sembla impossible. Per exemple, des de les lectures obligatòries per al nostre alumnat. Ens hi barallem per, tal vegada, esmicolar-les, per fer-les avinents i passables, digeribles, properes, interessants i adequades o per, si molt convé, globalitzar-les, entendre-les des del seu context històric i cultural i compartir-les en petits bocins

o en grans queixalades, segons s’escaigui en cada cas. Enguany *La plaça del diamant* i *Terra Baixa* i els episodis amorosos d’en *Tirant* i, no cal dir, l’*Antologia de poesia*, a català. Les *Novelas ejemplares*, *La casa de Bernarda Alba* i la *Segunda Antología de la poesía española*, a castellà. Però, amb això, no en tenim prou. Volem més lletres i més llibres i aprofitem qualsevol oportunitat per treballar-les i proposar-los. Fa temps vam enllaçar les lectures de diverses matèries o àrees, si més no les que nosaltres podíem escollir i triar per acabar de donar sentit a la interdisciplinarietat del batxillerat, de l’educació i de la vida. Així, al llarg d’aquest curs n’hem lligat dues des d’una tercera lectura de castellà afegida a les obligatòries. A primer, i des de fa ja dos cursos, hem treballat *Muestra mi cabeza al pueblo*, de François-Henri Désérable, un repàs vibrant de la Revolució Francesa escrit a tall de guillotina, com a lectura lligada amb els alumnes del Batxibac i, per descomptat, d’història.

A segon, i aquest serà el tercer llibre en què coincidim fent feina plegats amb el seminari de socials, hem fet llegir el *Viaje a la aldea del crimen*, de Ramón J. Sender, una crònica esfereïdora dels successos de Casas Viejas al 1933. A

més, hem transformat aquestes lectures en la base de la prova oral en llengua castellana, amb la qual no fem més que confirmar les capacitats creixents del nostre alumnat en aquest àmbit, que arriba molt ben preparat des dels Thau de Barcelona i Sant Cugat i des d’Els Arcs.

Anem al teatre, per descomptat. *Sol, solet*, d’Àngel Guimerà, o *El sistema solar*, de Mariana de Althaus, són algunes de les propostes d’aquest curs. També els oferim la possibilitat d’anar a l’òpera. L’*Andrea Chénier*, d’Umberto Giordano, ha estat l’escollida.

Però no voldria convertir l’article en una mena de programació alternativa. Tornem al recorregut en què la paraula feta literatura i, sobretot, poesia, és la protagonista. Sens dubte, la diada de Sant Jordi. Diu Vicent Andrés Estellés en un dels versos d’*Els amants* (1971):

Han passat anys, molt anys;
han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l’amor i rodolem per terra entre abraços i besos.

I és com si des de la distància i també des de la certesa ens estigués dient què som l’un de l’altre. D’una banda, l’escola i, de l’altra, la poesia. Podrem passar-nos dies i fins mesos com si l’altre no hi fos, però a la fi tornem com mansos vedelllets i defallim colgats d’estrofes i de versos, amarats per la melodia malenconiosa que endolceix les nostres oïdes. Amb la diada de Sant Jordi ensenyem l’orella i se’ns veu el llautó. Ens hi esmercem i hi posem el cor i l’ànima, perquè en sabem un niu, perquè els anys ens han mostrat que cal obrir-los els ulls a la subtil carícia d’un mot escaient posat allà on pertoca.

No em fa por la blancúria del paper quan s’acosta el moment de reflectir la vida imaginable. Certament, tots som miratges nus d’un altre espai que reviu dols viscuts. Costa poc témer el naufragi del seny: de bon matí bastim taüts amb mots incongruents. Tots els versos naixents són assassins, metralladores del polit, pautat paper net amb tinta irreal... Rebels. Només deu ratlles, i el poema viu.

“El poema nu II”, Josep Plana i Aspachs

Anem a l’una. Sant Jordi no és només una activitat proposada des del seminari de llengües, tothom hi participa. Guanim l’Escola, la vestim per a l’ocasió i fem dissabte pels racons: no voldríem pas que ningú no s’assabentés que és una festa. D’altres anys hem omplert l’Escola dels colors dels desitjos, inspirats per l’artista Rivane Neuenschwander, i els hem fet volar, com a coloms, al terrat del CIC; hem dibuixat el mapa de les escales amb què Ramon Llull pretenia albirar Déu; hem farcit de micropoemes, creats per a aquesta festa, el terra des de l’entrada fins a l’últim pis; hem jugat a cercar el mot pentavocàlic, el palíndrom més llarg, el lipograma més agosarat... Enguany, el seminari de filosofia ens delectarà amb una selecció d’aforismes que serviran per obrir boca de l’espectacle que vindrà després. Aforismes com aquest mateix:

Per a qui no sap a quin port dirigir-se, no bufa cap vent favorable

Arthur Schopenhauer (1788-1860), filòsof alemany

I no ens oblidarem de rememorar, de recordar i d’homenatjar que és l’any Pedrolo, que també és l’any Pompeu i Fabra i, per descomptat, l’any Montserrat Abelló, poeta i traductora que va fer al llarg de molts anys el seu mestratge al CIC.

No som sinó l’absurd contra les evidències més clares. El desconcert, que ens sobta, ens afebleix el pensament. I la por ens tanca, en cercles concèntrics dels quals voldríem fugir. Sortosament, però, els ulls se’ns omplen de colors eixits del més profund de l’inconscient que amb els seus diversos matisos, en foragiten tot dubte. I ens il·luminen la vida.

“No som”, Montserrat Abelló

En acabar els recordatoris, les dites, els poemes d’antuvi o del present, però avalats pel temps i la memòria, i amb el teló suau i candent de les notes surant i travessant l’ambient dels dies inoblidables, arribarà l’apoteosi, l’inexplicable, l’essència de la festa: escollirem quins versos mereixen ser llegits i escoltarem plegats, al vell mig del silenci.

Quan vulguis,
apropa’t i agafa’m de les mans i
posa’m a cada palmell
una llàgrima que sigui un glop de mal.

Oriol Roche, primer premi dels Jocs Florals de 2014

Ens ha fet un any
més vells.
Ens hem mossegat les ungles
i els turmells.
Se’ns han obert les ferides
d’estar quiets
(i no et culpo, ni a tu
ni al temps)...

Ona Llimona, primer premi dels Jocs Florals de 2015

El temps no espera els somiadors,
ni fa de nord pels viatgers perduts.
Fes que l’avui i l’ara siguin el teu tot...

Júlia Gumà, primer premi dels Jocs Florals de 2016

Com veieu, sempre ens sorprenen, sempre hi ha qui troba una nova manera d’adreçar-se al món. Per molt que ens hi esforcem, mai crearem la màquina capaç d’esbossar la seqüència que trobarà una dona o un home que escriu els seus anhels. Per això, des de fa uns tres anys, proposem a l’alumnat de participar en un taller voluntari de creació literària. És un altre gra de sorra, un bri de llum, un full blanc, amic i proper, que jeu dòcil davant la tinta àgil i l’esperit indomable de les seves idees. De fet, és una altra demostració que no només cisellem la paraula per esmolar-la i donar-li sentit sinó que li obrim les portes de bat a bat perquè ompli tots els racons, inclosos els més ocults al nostre cor.

Permeteu-me, doncs, una última llicència:

Cal parlar-ne i cal dir-ho:
Hom sap que el mot és quelcom tan humà
com l’alè que fa núvols
quan panteixem de córrer.
Cal cridar-ho al set vents:
Hom sap què en fem, de la paraula nua,
perquè vestim el món
tot just aplegant lletres.
Cal saber d’on venim:

Hom sap que abans que res fou la paraula
i la carn i el desig
van construir la resta.

Cal parlar-ne i cal dir-ho:
Som els bocins que uns llavis sadollats
esberlen de la nit
i arrabassen del cel,

perquè no som res més
que espurnes d’una enclusa
on colpegem amb ràbia
el somni i la quimera
per tal d’esdevenir homes i dones.

“La paraula”, Héctor Carreño

“És un altre
gra de sorra,
un bri de llum,
un full blanc,
amic i proper”

Vincles Abacus Cooperativa

Miquel Àngel Oliva
Director general

El compromís amb l'educació és un compromís amb el futur

L'educació és el futur. Un futur diferent del que hem viscut, en què la persona sigui el centre, el diàleg amb discrepàncies no faci por, la intel·ligència social guanyi espais i la intel·ligència artificial estigui cada cop més present. Les nostres escoles, els nostres mestres i també les famílies hem de treballar units, plegats.

Preparar els nens i les nenes perquè siguin capaços de constituir una societat més justa que l'actual és part d'un compromís col·lectiu entre diverses parts. L'escola és essencial en aquest procés de formar els ciutadans i ciutadanes del futur; però cal no oblidar que les famílies són la via per la qual els valors s'incorporen a les seves rutines.

També és rellevant el compromís de l'entorn, del conjunt de la societat, en aquest camí formatiu.

A Abacus, des de fa cinquanta anys veiem com diverses generacions comparteixen valors. A les nostres botigues conflueixen escola, família i societat per gaudir de la nostra proposta en educació, lleure i cultura. En ser cooperativa, a més, compartim responsabilitat i compromís amb els nostres socis de consum i amb la comunitat educativa, en un procés d'aprenentatge mutu que any rere any ens ha anat fent millors observadors, més capaços de respondre a les seves necessitats i desitjos.

L'important en aquest recorregut de cinquanta anys és també saber qui t'acompanya. En el nostre cas, fa molts

anys que compartim trajecte amb la Institució Cultural del CIC, i això ens ha permès gaudir d'experiències molt enriquidores i, sobretot, d'un aprenentatge sota els paràmetres de la confiança, la complicitat i l'entesa.

Ni un projecte educatiu, ni un projecte empresarial, poden sobreviure seixanta-cinc anys, en el cas de la ICCIC, ni cinquanta, en el cas d'Abacus, sense teixir complicitats, sense compromís amb la qualitat, sense establir relacions de confiança amb la comunitat a qui servim, o sense la cerca de l'excel·lència. Entendre la nostra feina des d'un model cooperatiu, responsable socialment i econòmicament, ha estat definitiu per consolidar dos projectes amb aquesta trajectòria.

“A les nostres botigues conflueixen escola, família i societat”

El futur ens espera, i nosaltres, la ICCIC i Abacus, volem ser-ne part. I ho farem com millor sabem, creant, innovant i compromentent-nos avui per contribuir perquè demà tinguem una societat més justa, més responsable, més lliure.

Abacus50
Cooperativa

Destacats

Presentació del llibre “Decisions vinculants”, de Marc Planas, mestre de l’escola Thau Barcelona

En un ambient il·lusionant i emotiu, Òscar Bardají, periodista i pare de l’escola Thau Barcelona, va presentar el llibre de Marc Planas. Un llibre que fa un retrat de les peripècies d’una rica i puixant família disposada a mantenir el seu estatus costi el que costi i caigui qui caigui.

EL TOLL

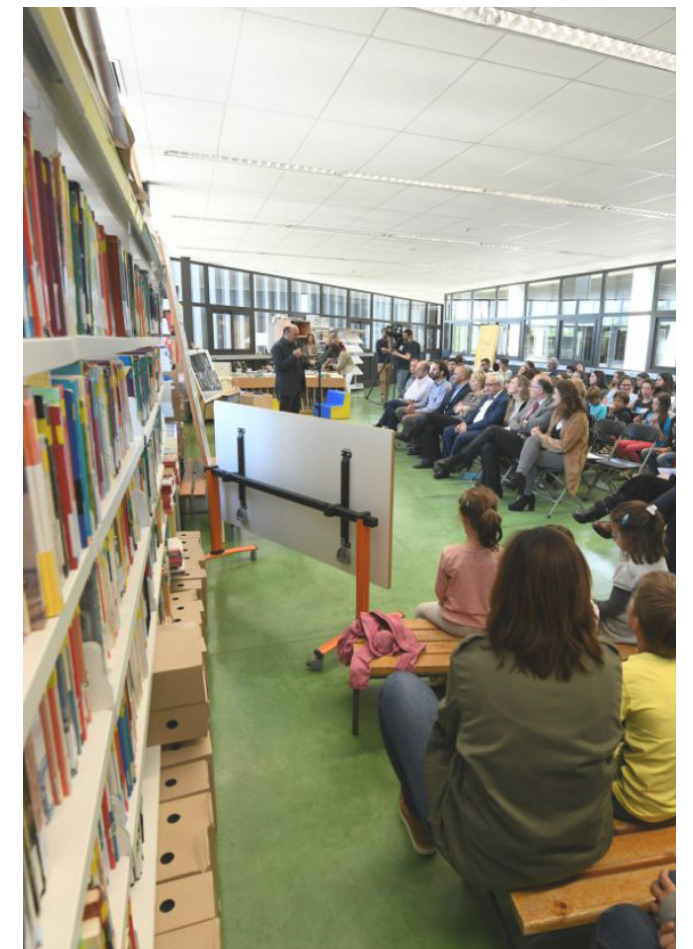

Acte de presentació dels nous espais de la biblioteca Tafanerthau de l'escola Thau Sant Cugat

Aquest nou espai ha estat presentat en societat amb l'assistència d'autoritats educatives de l'Ajuntament de Sant Cugat i del Departament d'Ensenyament. Un acte on l'alumnat, des dels cinc als quinze anys, ha explicat el procés participatiu que s'ha dut a terme per decidir el nou disseny dels espais.

A l'acte també hi ha intervingut el Sr. Ricard Bahí, director de l'escola, el Sr. Joaquim Triadú, president del Patronat de la Fundació ICCIC i la Sra. Mercè Conesa, alcaldessa de Sant Cugat.

Junts fem CIC

Uneix-te a l'experiència!

La Institució té una àmplia oferta formativa: Educació Infantil, Educació Primària, Educació Secundària Obligatòria, Batxillerats, Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior, Idiomes i Música.